

OEPS, BLIJKBAAR IS GROEN HAAR NIET NORMAAL

Ik ben Jasper. Ik ben elf jaar, bijna anderhalve meter lang, ik heb groene ogen en groen haar. En dit jaar heb ik iets waanzinnigs over mezelf ontdekt, want blijkbaar...

Wacht even. Ik kan beter bij het begin beginnen. Ik had het over groen haar, toch? Laat ik daar dan maar mee beginnen. Of eigenlijk moeten we helemaal terug naar het allereerste begin, de dag dat ik werd geboren...

‘Waaah!’

Dat ben ik en ik probeer mijn eerste woordje uit. Slim ben ik, hè? Ik kan al ‘waaah’ zeggen. Ik ben net uit mijn moeder gefloept en een verpleegster houdt me omhoog alsof ik de beker ben en zij de aanvoerder van het winnende voetbalteam.

Ik kijk om me heen en zie mijn moeder liggen. Ze ziet er een beetje vermoeid uit (oké, uitgeput is een betere omschrijving). Mijn vader staart ongelovig naar me.

Goed geheugen heb ik, waar of niet? Ik moet toegeven dat ik me niks kan herinneren van mijn geboorte. Dat kan niemand. Ik stel het me ongeveer zo voor. Mijn lerares, mevrouw Pardon, zegt dat mijn fantasie van hoog niveau is, dus waarschijnlijk heb ik gelijk. Bovendien is niemand die er toen bij was nog in mijn buurt, dus dan kan niemand zeggen dat ik het fout heb.

‘Het is een jongen,’ zegt de verpleegster. ‘Gefeliciteerd.’

‘WAAAH!’

En nu denk jij natuurlijk dat ik dat weer ben. Niet dus. Dat is mijn vader die net heeft gezien dat mijn haar groen is.

Zodra mijn vader enigszins is bijgekomen van de schok, zegt hij behoorlijk heftige en pijnlijke dingen, zoals: ‘Mijn zoon is niet normaal.’

Ik weet zeker dat ik dat deel goed heb.

En dan komt mijn moeder half overeind om naar me te kijken en zegt: ‘Haal hem weg!’ Net als een koningin

die iemand wegstuurt om geëxecuteerd te worden.

Dat was het laatste wat ik ooit gezien heb van mijn biologische ouders.

Gelukkig duurde het niet lang, voordat ik een stel gloednieuwe had. Pleegouders werden ze genoemd. Maar voor mij waren het mijn ouders. Ze heetten Mia en Bart Klaver. Zo heten ze trouwens nog steeds. En ze zijn de liefste mensen van de hele wereld.

Ik vond ze zo aardig omdat ze zo voorspelbaar waren. Misschien kwam dat doordat ik zo'n ongewone start in het leven had gemaakt en niemand me echt kende. Ik wist wel alles van Mia en Bart. Ik wist dat Mia haar dag graag begon met een kopje thee en een kruiswoordpuzzel. Ik wist dat Bart altijd een to-dolijstje had met als eerste klus: schrijf een to-dolijstje. Ik wist dat ze er op elk moment van elke dag voor me waren, want dat is wat ze deden voor de kost; ze waren verzorgers en pleegouders.

Tot op een dag Mia en Bart van de gemeente Klein Saaivliet een onderscheiding kregen voor hun staat van dienst en ze zich realiseerden hoelang ze dat werk al deden. Ze besloten dat het hoog tijd was om te stoppen.

Holly, mijn pleegzus, was bang dat ze ons eruit zouden gooien, maar Mia en Bart zeiden dat wij hun laatste twee kinderen waren en daarom bijzonder.

‘Zo bijzonder dat niemand ons wil,’ zei Holly.

En toen zei Mia: ‘Ik mag dit eigenlijk niet zeggen, maar ik zeg het toch: *gelukkig*.’

Dus zo werden ik, Holly, Mia en Bart een normaal gezin. Ze hielden van ons alsof ze echt onze ouders waren. Zelfs mijn groene haar kon ze niets schelen.

Dat was op school wel een beetje anders.

Snothaar.

Kotshoofd.

Neus-pulk-brein.

En dat waren alleen de leraren. Nee, geintje. Dit waren de groen getinte namen die ik van de andere kinderen kreeg. Ik vond de namen eerst te gek, tot ik in de gaten kreeg dat ze niet als compliment bedoeld waren. Ze vonden mijn haar gewoon stom.

Ik wist dat Mia elke maand haar haar verfde. Ze is stiekem grijs, omdat ze eigenlijk te oud is om moeder te zijn. Dus ik dacht dat ik dan stiekem groen zou kunnen zijn. Ik pakte haar flesje haarverf uit het badkamerkastje

en kieperde de inhoud in één keer over mijn hoofd. Het werkte wel, soort van.

De hele maand daarna was mijn gezicht Levendig Diep Kastanjebruin Voor Grondige Grijsdekking.

Op school moesten mijn klasgenoten natuurlijk snel een paar nieuwe namen voor me bedenken. Stoplichtkop was er één van.

Dus nu draag ik een beanie. En daaronder is mijn haar korter dan kort afgeschoren. Als je heel goed kijkt, zie je nog steeds een vage groene gloed.

Nadat ze gestopt waren met pleegouders zijn voor andere kinderen, besloten Mia en Bart een van de oude kinderkamers te verhuren voor wat extra inkomen.

En daarmee komen we aan in het nu. Zaterdag.

‘Doe een beetje rustig aan als de nieuwe huurder komt, alsjeblieft,’ zei Bart. ‘Die slaapt hier.’ Hij wees naar de deur waar ik langs zoefde op mijn skateboard. ‘Dus misschien is het handiger als je beneden gaat skateboarden?’

‘Yes!’ Ik mocht beneden nooit skateboarden. Feitelijk

mocht het boven ook niet, maar ik deed het gewoon. Ik vond de nieuwe huurder nu al aardig.

Ik denderde de trap af en de keuken in.

‘Kijk uit!’ gilte Mia, terwijl iets wat leek op een spaghetti-sliert zich losworstelde uit haar hand en ervandoor ging over het aanrecht.

Ik probeerde de sliert vast te grijpen. Die wrong zich in allerlei bochten en schoot tussen mijn vingers door. Normaal gesproken doet spaghetti dat niet.

‘Als ik jou was, zou ik ermee teruggaan naar de winkel,’ zei ik tegen Mia. ‘Volgens mij is-ie over de datum.’

Mia negeerde me en stak haar hand in een glazen pot. Daarbinnen wriemelden nog meer slierten rond.

‘Wat zijn dát?’ Ik las het etiket op de pot. ‘Kosmische wormen? Vacuüm bewaren?’

‘Ga Holly maar even lastigvallen,’ zei Mia.

‘Maar—’

‘Nu graag, Jasper.’

Ik liet mijn skateboard staan en rende de trap op naar Holly’s kamer. Een paar van mijn vrienden hebben grote zussen en die zijn gemeen, zeuren altijd en kunnen alleen praten over jongens en make-up. Holly is helemaal

niet zo. Ook al is ze drie jaar ouder dan ik, ze is de beste vriendin die ik heb.

‘Holly-ho?’ Ik hief mijn hand op om een dreun op de deur te geven, boven op de neus van boybandlid en popsensatie Beau Bink. Op een poster wel te verstaan, in levenden lijve zou nog beter zijn geweest.

Beau Bink was werkelijk overal. Niet alleen op de deur van mijn zus, maar op de radio, tv en zelfs op de zijkant van stadsbussen. Hij was net uit boyband Pas Op, Breekbaar gestapt en was daar blijkbaar kapot van. Zo kapot dat hij snel een soloalbum had opgenomen en met zijn nieuwe hit ‘Ik ben zo gevoelig (het is niet te geloven)’ nu overal op nummer 1 staat. Ik had het nummer al honderd miljoen keer uit Holly’s kamer horen knallen.

Holly opende haar deur op een kier. ‘Ik ben zo gevoelig (het is niet te geloven)’ blèrde blikkerig uit haar soundbox. ‘Blijf van mijn poster af!’ snauwde ze.

‘Maar ik wilde alleen—’

‘En kom niet in mijn kamer. Nooit.’

De deur sloeg dicht. Misschien was aankloppen halverwege het nummer geen goed idee. Nou ja, dat was makkelijk te fiksen. Ik moest gewoon wachten tot het

nummer was afgelopen en snel aankloppen voordat het weer begon.

Precies op dat moment kwam Bart van zolder met een stofdoek in zijn hand. ‘Ik dacht dat je ergens buiten beeld aan het skateboarden was?’

‘Ik moest van Mia Holly gaan lastigvallen. Maar die wil me ook niet in de buurt hebben.’ Tenminste niet terwijl Beau Bink aan stond. ‘Ik wilde gewoon even praten over de huurder.’

‘Aha.’ Bart keek serieus. ‘Jasper, we hebben liever niet dat je over de huurder praat. Met niemand.’

‘Wauw. Wie is het dan? Een meestercrimineel? Die moet je overdragen aan de politie, Bart, dat weet je toch wel?’

Bart lachte. Het was geen echte lach, alleen het geluid klopte. ‘Wat voor mensen denk je dat we zijn? Echt waar, Jasper, soms gaat je fantasie echt met je op de loop.’

‘Nu klink je als mevrouw Pardon. Maar ik mag hem of haar toch wel ontmoeten?’

‘De huurder komt erg laat.’

‘Ik kan opblijven.’

‘Ik bedoel, midden in de nacht.’

‘Slaap wordt zwaar overschat. Dat heb ik je zelf horen zeggen toen je darmen overhoop lagen. En waarom—’

Bart zwaaide naar me met zijn stofdoek en liep weg. Ik kneep mijn ogen half dicht, deels omdat ik achterdochtig was en deels omdat er stof in vloog. Misschien gaven Bart en Mia echt onderdak aan een meestercriminieel. Misschien waren ze toch niet zo gewoon en voorstelbaar als ik altijd had gedacht.

Interessant.

Ik moest hier met iemand over praten. Ik gaf weer een dreun op Holly’s deur. Het nummer was afgelopen. Nu zou ze wel zin hebben in een praatje. Dat had ze altijd.

‘Ga weg, moerasgasser!’

Ik staaarde naar de poster van Beau Bink tot zijn ultrawitte tanden pijn deden aan mijn ogen. Alles veranderde. Bands gingen uit elkaar, zussen gedroegen zich raar en er kwamen nieuwe mensen in huis van wie ik niets mocht weten. Maar dat laatste was tenminste gemakkelijk op te lossen. Zombie worden was het antwoord, geen probleem.

Die avond hadden Mia en Bart het heel erg druk.

Mia was een soort lichtgevend groen rotsblok aan het koken en Bart bleef maar heen en weer lopen tussen de zolder en de keuken. Hij zei dingen als: ‘Het is een heldere nacht vannacht’ en ‘Nog geen spoor te bekenen, maar misschien cirkelen ze nog in een baan om de aarde’. Daarna vroeg Bart of Mia wist waar zijn oude vogelspot-verrekijker was en nam die mee naar boven. Heel interessant.

Om negen uur stuurden ze Holly en mij naar bed.

‘Maar–’ zei ik.

‘Dit is zo oneerlijk!’ zei Holly.

‘Maak je niet druk,’ zei ik toen we naar boven liepen.

‘We blijven onze middernachtelijke feestjes gewoon vieren als de huurder er is, als je je daar zorgen om maakt.’

Ze keek me aan alsof ik drie hoofden had. Daarna sloeg ze de deur dicht. Alweer.

Ik keek naar Beau Bink. Dat deed ik wel erg vaak de laatste tijd en niet omdat ik dat nou zo leuk vond. Hij zou wel flink hoofdpijn hebben na al dat slaan met de deur. Misschien zag hij er daarom zo suf uit.

Het leek erop dat ik er alleen voor stond. Tijd voor het

Jasperplan. Ik schoot mijn kamer in en deed mijn pyjama aan voor het geval ik betrappt werd en moest doen alsof ik aan het slaapwandelen was (makkie: neem een zombiehouding aan met je armen recht voor je uit gestrekt en brabbel wartaal). Toen pakte ik mijn telescoop. De trap naar de zolder stond nog uitgeklast. Dus daar was Bart! Ik klom omhoog en wrong mezelf langs dozen vol oude babyspullen en een opgerold tapijt.

Ik zag Bart, dat wil zeggen, ik zag zijn benen. Hij stond op een stoel met zijn bovenlijf door een luik in het dak dat ik nog nooit eerder had gezien. ‘De zwarte gat-rotonde,’ mompelde hij. ‘Ja, dat moet het zijn. Er zijn altijd opstoppen bij de zwarte gat-rotonde.’

Ik hield de telescoop voor mijn oog. Onmiddellijk zag ik allerlei kleuren bewegen en in elkaar overlopen in de meest fantastische patronen. Wauw! Het heelal was hersenkrakend mooi! Ineens besepte ik dat ik niet door mijn telescoop keek, maar door mijn caleidoscoop.

‘Wie is daar?’ vroeg Bart, net voordat hij van de stoel op de vloer viel.

‘Help, ik word achtervolgd door reusachtige tomaten!’ mompelde ik vlug, met mijn armen gestrekt in

zombiepositie. Daar stopte ik abrupt mee toen er iemand door het luik viel, boven op Bart. Die iemand leek overigens eerder op *iets*. Het was groot en rond, half zo groot als Bart en het had een feloranje huid. Heel even dacht ik dat mijn skippybal, die vijf jaar geleden lek ging omdat Bart erop ging zitten, op magische wijze gerepareerd en tot leven gekomen was.

‘Afschuwelijk,’ zei het met een bekakt accent. ‘Die ruimtetaxi’s hebben geen idee wat klantvriendelijkheid is.’ Het klopte het stof van zich af met kleine armpjes. ‘Ik had een gecontroleerde afdaling met kussenzachte landing geboekt. Het enige kussen dat ik heb gevoeld, was mijn eigen grote oranje zitvlak. Bart, jij ouwe slimmerik! Hoelang is het nu geleden? Aan jou te zien behoorlijk lang. Ik ben natuurlijk leeftijdloos.’

Bart lachte, en hij en de alien gaven elkaar een soort ingewikkelde handdruk. Ik gaapte ze aan. Toen draaide het zich naar mij.

‘Ah, dus dit is de jongen. Snood laat je groeten. Dat is mijn thuisplaneet, niet een of andere onbekende met een rare naam voor wie ik een boodschap overbreng. Hoewel ik dat soms inderdaad doe.’

